

Vendim nr. 275, datë 29.07.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Marsida Xhaferllari, Kryesuese

Illir Toska, Anëtar

Genti Ibrahimi, Anëtar

në datën 29.07.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 43 (A) 2026 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: **ARJAN CENGU**, përfaqësuar nga avokate Alketa Nushi, me prokurë të posaçme.

OBJEKTI: **Shfuqizimi i vendimeve nr. 19, datë 19.03.2024 të Gjykatës se Posaçme të Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 30 (87-2024-184), datë 03.07.2024 të Gjykatës së Posaçme të Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar; nr. 00-2025-1744, datë 18.11.2025 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**

BAZA LIGJORE: **Nenet 42, 43, 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (Kushtetuta); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar (Ligji Organik i Gjykatës).**

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (Kolegji), pasi dëgjoi relatorin e çështjes Genti Ibrahimi, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese të saj, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi ka punuar si shofer në Prokurorinë pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kukës nga data 06.10.2016 deri në datën 17.05.2022. Rezulton se në muajin mars 2021 ai ka marrë përsipër të ndërmjetësojë me një prokurore, me qëllim lirim të shtetasit F.I., i arrestuar për veprat penale “Mosbindja ndaj urdhrit të punonjësit të policisë së rendit publik” dhe “Drejtimi i automjeteve në mënyrë të parregullt”, të parashikuara nga nenet 242 dhe 291 të Kodit Penal (KP). Për këtë qëllim, ai i ka kërkuar babait të të arrestuarit (shtetasi B.I.) fillimisht shumën 5.000 euro, por në kushtet kur ky i fundit nuk e ka pranuar këtë shumë e ka takuar edhe dy herë të tjera në mjediset e një bar-kafeje dhe herën e tretë kanë rënë dakord për shumën prej 500 eurosh, e cila i është lënë kërkuesit në tavolinën e pronarit të bar-kafesë. Në këto kushte, Prokuroria e Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar (*Prokuroria e Posaçme*) ka regjistruar procedimin penal nr. 272/1 të vitit 2021 në ngarkim të kërkuesit për kryerjen e veprës penale “Ushtrimi i ndikimit të paligjshëm ndaj personave që ushtrojnë funksione publike”, të parashikuar nga neni 245/1, paragrafi i 2, i KP-së, si dhe ndaj dy shtetasve të tjerë (babai i të arrestuarit dhe pronari i bar-kafe) për të njëjtën vepër penale në bashkëpunim.

2. Gjykata e Posaçme e Shkallës së Parë për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Shkallës së Parë*), me vendimin nr. 19, datë 19.03.2024, ka vendosur deklarinin fajtor të kërkuesit për veprat penale për të cilat akuzohej dhe dënimin e tij me 1 vjet burgim, ndërsa në aplikim të nenit 406 të Kodit të Procedurës Penale (KPP), uljen e dënimit me 1/3-ën, duke e dënuar përfundimisht me 8 muaj burgim. Sipas kësaj gjykate, bazuar në provat dhe aktet e vlerësuara prej saj provohet se kërkuesi ka kryer veprat penale për të cilat akuzohet. Kështu, nga bisedat telefonike të zhvilluara nga i pandehuri B.I., këqyrja e pamjeve filmike/ kamerave të sigurisë të bar-kafesë, marrë në harmoni me prova të tjera, provohet tej çdo dyshimi fakti se i pandehuri B.I., me ndërmjetësimin e të pandehurit tjetër, i ka dhënë kërkuesit shumën prej 500 eurosh, me qëllim që t’ia jepte prokurores së çështjes për ta nxjerrë shtetasin F.I. nga paraburgimi, si dhe për të kthyer automjetin, i cili ishte sekuestruar. Fakti që i kërkuesi në kohën kur ka ndodhur fakti penal (mars 2021) ka qenë i punësuar në Prokurorinë pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Kukës, tregon mundësinë e tij të ndërmjetësimit/ndërhyrjes “te funksionarët e drejtësisë”. Po kështu, duke vlerësuar pamjet filmike të administruara në bar-kafe, përmbajtjen e bisedave telefonike të zhvilluara nga i pandehuri B.I., vlerësuar këto në raport edhe me provat e tjera, provohet plotësisht fakti se ky i pandehur me ndërmjetësimin e të pandehurit tjetër i ka dhënë kërkuesit shumën prej 500 eurosh, me qëllim që këtë shumë monetare t’ia jepte prokurores së çështjes për të favorizuar shtetasin e arrestuar, për ta nxjerrë

atë nga paraburgimi dhe për t'i kthyer automjetin, i cili ishte sekuestruar. Kundër këtij vendimi ka paraqitur ankim kërkuesi.

3. Gjykata e Posaçme e Apelit për Korrupsionin dhe Krimin e Organizuar (*GJKKO-ja e Apelit*), me vendimin nr. 30 (87-2024-184), datë 03.07.2024, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të GJKKO-së së Shkallës së Parë, me arsyetimin se ai është marrë në vlerësim të drejtë të provave të administruara në gjykim, në interpretim e në zbatim të saktë të ligjit material e atij procedural, si dhe rrjedhojë e një procesi të rregullt ligjor. Po sipas asaj gjykate, nga analizimi i provave të administruara në gjykim (aktet e grumbulluara gjatë fazës së hetimeve paraprake, të cilat kanë marrë cilësinë e provës për shkak të zhvillimit të gjykimit me ritin e shkurtuar) në harmoni me njëra-tjetrën, provohet tej çdo dyshimi të arsyeshëm se kërkuesi ka konsumuar elementet e veprës penale për të cilën akuzohet. Kjo gjykatë ka arsyetuar se pas arrestimit të shtetasit F.I., babai i tij, me ndihmën e të pandehurit tjetër (pronari i bar-kafe), është përpjekur që të ndikojë te prokurorja e çështjes, duke takuar për këtë qëllim persona të ndryshëm. Kjo provohet nga disa biseda telefonike të realizuara nga ai shtetas, si dhe nga deklaratimet e prokurores së çështjes. Sipas gjykatës, përgjimet telefonike të zhvilluara ndërmjet të pandehurit B.I. dhe të birit të tij të arrestuar tregojnë se fillimisht ishte kërkuar shuma prej 5.000 eurosh, ndërsa më pas ishte rënë dakord për shumën prej 500 eurosh, e cila pretendohet se i ishte dhënë kërkuesit. Këto biseda, sipas gjykatës, mbështeteshin edhe nga pamjet filmike të kamerave të sigurisë së bar-kafesë, nga të cilat rezultonte se kërkuesi kishte shkuar disa herë në lokal, ishte takuar me të pandehurin B.I. dhe ishte ulur në tavolinën ku ky i fundit kishte lënë më parë një shumë kartëmonedhash. Po nga bisedat rezulton se kërkuesi kishte akses te prokurorja e çështjes për të ndikuar lidhur me çështjen e shtetasit F.I., se konfirmimi për kërkesën e prokurores për të caktuar masën e sigurimit personal u bë pasi u dha shuma prej 500 eurosh. Edhe pse momenti i marrjes së parave nga kërkuesi nuk ishte fiksuar drejtpërdrejt në pamjet filmike, GJKKO-ja e Apelit ka arsyetuar se përgjimet telefonike, pamjet filmike dhe sjellja e personave të përfshirë përbënin një tërësi indiciesh që provojnë faktin penal përtej çdo dyshimi të arsyeshëm. Ajo ka vlerësuar gjithashtu se mungesa e regjistrimit audio nuk cenonte përdorshmërinë dhe fuqinë provuese të pamjeve filmike. GJKKO-ja e Apelit ka vlerësuar gjithashtu se vepra penale konsiderohet e kryer, pavarësisht nëse është realizuar ushtrimi i ndikimit ose kanë ardhur apo jo pasojat e dëshiruara. Kundër këtij vendimi ka paraqitur rekurs kërkuesi.

4. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr.00-2025-1744, datë 18.11.2025, ka vendosur mospranimin e rekursit me arsyetimin se nuk përmbante asnjë nga shkaqet e parashikuara në nenin 432 të KPP-së. Sipas këtij kolegji, gjykatat më të ulëta kanë mbajtur

qëndrim të njëjtë për cilësimin ligjor të faktit penal në ngarkim të të pandehurit, duke arsyetuar në lidhje me përgjegjësinë penale të tij, në raport me faktin, provat dhe ligjin. Vendimmarrja objekt rekursi është e argumentuar si në drejtim të fajësisë së të gjykuarit, ashtu edhe për sa i përket masës dhe llojit të dënimit të caktuar ndaj tij. Kolegji vlerëson se, në përputhje me nenin 152 të KPP-së, gjykatat e posaçme i kanë çmuar provat në përputhje me njëra-tjetrën, duke mos i dhënë vlerë të paracaktuar dhe duke mos mbivlerësuar asnjë prej provave të marra e të verifikuara në këtë gjykim. Po kështu, edhe pretendimet e kërkuarit lidhur me çmuarjen e provave janë të pabazuara, pasi përgjimet, por edhe provat e tjera janë vlerësuar dhe analizuar në harmoni me njëra-tjetrën, duke krijuar bindjen se ka kryer veprën penale për të cilën është akuzuar. Në rastin konkret, provat janë shqyrtuar në mënyrë të ndërruar dhe në tërësinë e tyre, nga gjykata në drejtim të vërtetësisë dhe fuqisë provuese të tyre, duke argumentuar arsyet ku është mbështetur për të krijuar bindjen e saj. Për sa i përket pretendimit të kërkuarit se vendimet gjyqësore janë të paarsyetuara dhe se nga ana e tyre nuk është respektuar parimi i prezumimit të pafajësisë, Kolegji Penal ka vlerësuar se ai është i papranueshëm, për sa kohë që nuk konstatohet që gjykatat e posaçme ta kenë filluar gjykimin me prezumimin se i pandehuri është fajtor dhe se e ka kryer veprën penale për të cilën akuzohet.

5. Në datën 28.05.2026 kërkuari i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit.

II

Pretendimet e kërkuarit

6.**Kërkuari**, në mënyrë të përmblodhur, ka pretenduar se nga vendimet gjyqësore i janë cenuar:

- 6.1. *E drejta për proces të rregullt ligjor*, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të *standardit të arsyetimit të vendimit*, pasi vendimi i GJKKO-së së Shkallës së Parë është i paarsyetuar, ndërsa fajësia e kërkuarit është argumentuar vetëm në dy paragrafë. Kjo gjykatë ka arsyetuar se fajësia vërtetohet nga bisedat telefonike, këqyrja e pamjeve filmike, në harmoni me provat e tjera, por nuk ka përmendur se cilat janë këto prova dhe nuk i ka analizuar ose çmuar vërtetësinë e tyre. Gjykata nuk ka argumentuar fuqinë provuese të provave, duke e marrë vendimin në prova të cilat nuk janë marrë dhe nuk i janë nënshtruar shqyrtimit gjyqësor. GJKKO-ja e Apelit nuk ka arsyetuar për shkaqet e ankimit në raport me elementet e veprës penale, por ka analizuar vetëm disa prova dhe ka mbajtur qëndrime kontradiktore për to. Kështu, nga njëra anë, GJKKO-ja e Apelit ka

konkluduar se provohet kryerja e veprës penale, nga ana tjetër, në kundërshtim me nenin 152 të KPP-së, ka analizuar vetëm dëshmitë e dhëna në gjykim, pa i analizuar ato në raport me provat e tjera. Gjithashtu, ajo ka përmendur fakte që nuk janë të vërteta, që nuk janë përmendur në kërkesën për gjykim dhe as në vendimin e gjykatës së shkallës së parë. Konkretisht, faktin se kërkuesi i ka kërkuar babait të të arrestuarit shumën 5000 euro dhe në kushtet kur ai ka refuzuar këtë shumë, kërkuesi ka pranuar shumën 500 euro. Po kjo gjykatë ka argumentuar më pas se babai i të arrestuarit ka kontaktuar persona të ndryshëm dhe ka qenë gati të paguante shumën 500.000 lekë. Pra, gjykata nuk ka sqaruar nëse ky shtetas ishte i gatshëm të paguante këtë shumë, cila ka qenë arsyeja përse ka refuzuar t’ia japë kërkuesit. Po kështu, i pambështetur në prova është edhe konkluzioni se kërkuesi ka shkuar tri herë në bar-kafe për të takuar babain e të arrestuarit. Ky fakt nuk është i vërtetë, pasi kërkuesi e frekuentonte shpesh këtë ambient. Edhe Gjykata e Lartë nuk i ka riparuar shkeljet e gjykatave më të ulëta, por ka dhënë argumente në kundërshtim me ligjin procedural penal.

- 6.2. *Parimi i prezumimit të pafajësisë*, i garantuar nga neni 30 i Kushtetutës, pasi fajësia e kërkuesit nuk është provuar përtej çdo dyshimi të arsyeshëm dhe barrën e provës e ka organi i akuzës, jo i pandehuri. Gjykatat janë mbështetur vetëm në indicie dhe nuk kanë treguar asnjë provë që të tregojë qartë faktin se kërkuesi ka ndërhyrë për të ushtruar ndikim të paligjshëm, si dhe janë shprehur për mundësinë/probabilitetin për të ndërhyrë potencialisht, nisur nga fakti se ka punuar shofer i Prokurorisë së Kukësit. Gjykatat e kanë nisur procesin me predispozitën se kërkuesi ka kryer veprën penale, çka del edhe nga vendimi i GJKKO-së së Shkallës së Parë, e cila i ka vlerësuar abuzive shkaqet e ankimit.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për kriteret e pranueshmërisë së kërkesës

7. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të

Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

8. Kriteret paraprake të pranueshmërisë së kërkesës janë të natyrës kumulative, ndaj mjafton mosplotësimi i njërit prej tyre që kërkuuesi të mos legjitimohet për vënien në lëvizje të gjyqimit kushtetues. Gjatë shqyrtimit paraprak të çështjes vlerësohet plotësimi i një ose më shumë kriterëve të legjitimitit, në varësi të elementeve ose veçantive të çështjes konkrete, me qëllim që vendimi të jetë sa më i qartë për kërkuuesin. Po kështu, mospërmbushja edhe vetëm e një kriteri, pa ndjekur një radhë të caktuar të analizës së tyre, me pasojë moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, e bën të panevojshëm verifikimin e kriterëve të tjera. Mbi këtë bazë, Kolegji në vijim do të verifikojë vetëm kriterin e legjitimitit *ratione materiae* të kërkuësit.

9. Për sa i përket legjitimitit *ratione materiae*, Kolegji vëren se kërkuuesi ka pretenduar se vendimet gjyqësore i kanë cenuar të drejtën për proces të rregullt ligjor në drejtim të *standardit të arsyetimit të vendimit*, pasi vendimi i GJKKO-së së Shkallës së Parë është i paarsyetuar, ndërsa fajësia e kërkuësit është argumentuar vetëm në dy paragrafë, si dhe nuk ka përmendur se cilat janë provat mbi të cilat është bazuar fajësia dhe nuk i ka analizuar ose çmuar vërtetësinë e tyre. Po sipas kërkuësit, edhe GJKKO-ja e Apelit nuk ka arsyetuar për shkaqet e ankimit në raport me elementet e veprës penale. Ajo gjykatë ka analizuar vetëm disa prova dhe ka mbajtur qëndrime kontradiktore për to, si dhe ka përmendur fakte që nuk janë të vërteta. Edhe Gjykata e Lartë, sipas tij, nuk i ka riparuar shkeljet e gjykatave më të ulëta, por ka dhënë argumente në kundërshtim me ligjin procedural penal. Po kështu, kërkuuesi ka pretenduar edhe cenimin e *parimit të prezumimit të pafajësisë*, pasi fajësia e tij nuk është provuar përtej çdo dyshimi të arsyeshëm, gjykatat kanë kaluar barrën e provës të kërkuësit, janë nisur me predispozitën se ai e ka kryer veprën penale, janë mbështetur vetëm në indicie dhe nuk kanë treguar asnjë provë që të tregojë qartë faktin se ai ka kryer faktin penal.

10. Nisur nga thelbi i këtyre pretendimeve, Kolegji konstaton se ato lidhen, në thelb, me mënyrën sesi gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë vlerësuar provat dhe kanë arritur në përfundimin për fajësinë e tij, ndaj çmohen të shqyrtohen në mënyrë të ndërlidhur, duke verifikuar nëse gjykatat e zakonshme, në procesin penal të zhvilluar ndaj kërkuësit, kanë respektuar garancitë që burojnë nga parimi i prezumimit të pafajësisë dhe u kanë dhënë përgjigje të arsyetuara pretendimeve të tij, në përputhje me standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor.

11. Parimi i prezumimit të pafajësisë sanksionohet nga neni 30 i Kushtetutës. Në kuptim të këtij parimi, Gjykata ka theksuar se deklarimi i fajësisë të të pandehurit duhet të bëhet nga gjykata vetëm pas një shqyrtimi të plotë të çështjes dhe se asnjë masë që barazohet me dënimin nuk mund të jepet ndaj një të pandehuri pa u provuar fajësia e tij përtej çdo dyshimi të arsyeshëm (*shih vendimet nr. 27, datë 29.04.2025; nr. 20, datë 03.04.2024; nr. 4, datë 21.02.2022 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjykatat e zakonshme nuk duhet ta fillojnë procesin me bindjen se i pandehuri ka kryer krimin për të cilin akuzohet, barra e provës i takon palës akuzuese dhe çdo dyshim duhet të shkojë në favor të të pandehurit. Gjykatat duhet ta mbështesin vendimin në prova të drejtpërdrejta dhe të tërthorta, të cilat duhet të paraqiten dhe të provohen nga akuza (*shih vendimet nr. 38, datë 12.07.2023; nr. 10, datë 12.04.2022; nr. 12, datë 24.04.2018 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Po kështu, Gjykata ka theksuar se kontrolli kushtetues ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes të të drejtave kushtetuese të individit, kurse problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përfshihen në juridiksionin kushtetues, nëse nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimet nr. 38, datë 02.12.2021; nr. 6, datë 16.02.2021; nr. 9, datë 26.03.2018 të Gjykatës Kushtetuese*). Detyrë e kësaj Gjykate është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Ajo nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë, ose është i tillë që e bën gjykimin të padrejtë (*shih vendimet nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 30, datë 29.05.2023; nr. 29, datë 01.11.2022 të Gjykatës Kushtetuese*).

13. Në rastin konkret, Kolegji vëren se gjykatat e posaçme kanë arritur në përfundimin se kërkuesi, me detyrë shofer i prokurorisë ka marrë përsipër të ndërmjetësojë te një prokurorë për të ndikuar lidhur me çështjen e shtetasit F.I., i cili ishte arrestuar për kryerjen e dy veprave penale. Sipas tyre, ai ka marrë shumën prej 500 eurosh nga babai i shtetasit F.I., i cili pas arrestimit të këtij të fundit ka takuar persona të ndryshëm, me qëllim lehtësimin e pozitës të të birit. Gjykatat kanë vlerësuar se përgjegjësia penale e kërkuesit provohej nga deklaratimet e dëshmitarëve dhe nga bisedat telefonike të përgjuara të shtetasit B.I., të cilat konfirmohen edhe nga pamjet filmike që tregojnë se kërkuesi kishte ardhur tri herë në bar-kafe ku ishte takuar me pronarin e këtij biznesi, si dhe me babain e shtetasit F.I. Po kështu, konstatohet se kërkuesi ka pretenduar në ankim se vendimi i GJKKO-së së Shkallës së Parë nuk është i arsyetuar, në të

përmenden vetëm përgjimet të cilat konsiderohen si mjete për kërkimin e provës, nuk janë analizuar deklaratimet e disa dëshmitarëve, se nuk ka pasur regjistrim audio për pamjet filmike të marra në bar-kafe dhe se nuk është filmuar momenti i dorëzimit të shumës së parave të kërkuesit. Për të gjitha këto pretendime GJKKO-ja e Apelit ka vlerësuar se ato janë të pabazuara për shkak se vendimi përmbush elementet e një vendimi të arsyetuar sipas nenit 383 të KPP-së, përmban analizën e provave, përmend burimin e tyre dhe i identifikon saktë provat në drejtim të fajësisë, duke i vlerësuar në harmoni me njëra-tjetrën.

14. Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkuesit, me arsyetimin se gjykatat e posaçme, bazuar në nenin 152 të KPP-së, i kanë çmuar provat në përputhje me njëra-tjetrën, duke mos i dhënë vlerë të paracaktuar dhe duke mos mbivlerësuar asnjë prej provave të marra e të verifikuara në këtë gjykim dhe se provat janë shqyrtuar në mënyrë të ndërvarur dhe në tërësinë e tyre, nga gjykata në drejtim të vërtetësisë dhe të fuqisë provuese të tyre, duke argumentuar arsyet ku është mbështetur për të krijuar bindjen e saj.

15. Nga përmbajtja e vendimeve gjyqësore, Kolegji vlerëson se gjykatat e posaçme kanë bazuar konkluzionet e tyre në një tërësi provash, të përbëra nga përgjimet telefonike, pamjet filmike të kamerave të sigurisë, deklaratimet e personave të përfshirë dhe aktet e administruara gjatë hetimeve paraprake, të cilat, për shkak të zhvillimit të gjykimit me procedurën e gjykimit të shkurtuar, kanë marrë cilësinë e provës. Për sa u përket pretendimeve të kërkuesit se gjykatat nuk kanë analizuar provat në tërësinë e tyre, kanë marrë në konsideratë fakte të pavërteta ose kanë dhënë arsyetime kontradiktore, Kolegji vëren se ato kanë të bëjnë me çmuarjen e provave dhe me përcaktimin e vlerës së tyre provuese, të cilat u përkasin gjykatave të juridiksionit të zakonshëm. Edhe për sa i takon vendimit të Gjykatës së Lartë, Kolegji vlerëson se ajo ka dhënë mjaftueshëm argumente se përse shkaqet e ngritura në rekurs janë të papranueshme, në kushtet kur ka vlerësuar se gjykatat më të ulëta kishin analizuar provat në përputhje me nenin 152 të KPP-së, pa u dhënë atyre vlerë të paracaktuar dhe duke i çmuar në ndërvarësi me njëra-tjetrën.

16. Në përfundim, Kolegji vlerëson se nuk rezulton që gjykatat ta kenë nisur procesin me prezumimin e fajësisë së kërkuesit, të kenë zhvendosur barrën e provës nga organi i akuzës tek ai, ose ta kenë deklaruar fajtor mbi bazën e dyshimeve. Përkundrazi, ato kanë arritur në përfundimin për fajësinë e tij pas vlerësimit të një tërësie provash, të analizuara në lidhje dhe në harmoni me njëra-tjetrën. Arsyetimi i të tria gjykatave nuk përmban gabime faktike ose ligjore të dukshme që t'i bëjë ato arbitrare. Për rrjedhojë, pretendimet e kërkuesit për cenimin e parimit të prezumimit të pafajësisë të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit janë haptazi të pabazuara.

17. Në përfundim, Kolegji çmon se ankimi kushtetues individual i kërkuarit nuk plotëson kriteret ligjore paraprake për kalimin e tij për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronja “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.